

۱. فاز اول: شخصیت حقوقی گروه‌های مسلح تحت حقوق بشر بین‌المللی و حقوق کیفری بین‌المللی قابل ملاحظه است، نه حقوق بشردوستانه بین‌المللی.
 ۲. فاز دوم: ماده ۳ مشترک: در نایاک بین دولت، تحت پشتیبانی ایران و روسیه، و گروه‌های منشعب از القاعده، مانند جبهه النصره و داعش، و بین این گروه‌ها و گروه‌های مسلح شیعی؛ پروتکل الحاقی دوم: در نایاک بین دولت و گروه‌های منشعب از القاعده.

۳. فاز سوم: ماده ۳ مشترک: در نایاک بین دولت و گروه‌های منشعب از القاعده و بین این گروه‌ها و گروه‌های مسلح شیعی؛ پروتکل الحاقی دوم: در نایاک بین دولت و گروه‌های منشعب از القاعده؛ ماده ۱ (۴) پروتکل الحاقی اول: در آیاک بین گروه‌های غیردولتی مسلح، مانند گروه‌های شیعی و کردی، و خارجی. بر این اساس، استقرار نیروهای ایالت متحده در سوریه در اکتبر ۲۰۱۵ و بعداً ورود مستقیم ترکیه به جنگ در ۲۴ اوت ۲۰۱۶ می‌تواند اشغالگری خارجی تفسیر گردد (CRS, 2020: 3).

شخصیت حقوقی گروه‌های غیردولتی مسلح تحت حقوق بشردوستانه بین‌المللی در عراق و سوریه به ماهیت منازعه در هر فاز بستگی دارد؛ بنابراین، بسته به طرف‌های متنازع و رضایت دولت به مداخله خارجی، ماهیت منازعه به «آیاک»، «نایاک» و «آیاک _ نایاک در کنار هم» تقسیم می‌شود که در آن شخصیت حقوقی گروه‌های غیردولتی مسلح متنازع می‌تواند به‌طور نسبی تحت ماده ۳ مشترک، پروتکل الحاقی دوم و یا ماده ۱ (۴) پروتکل الحاقی اول مورد ملاحظه واقع شود. همچنین، معیار کنترل سراسری می‌تواند به‌طور قابل بحثی ماهیت منازعه در عراق و سوریه را متأثر کند، اما تعیین قطعی آن در هر فاز به پژوهش‌های تجربی جداگانه مفصل برای هر فاز نیاز دارد.

۲-۴. تبیین سیاسی از آیاک داخلی شده به‌عنوان مدخل بازطبقه‌بندی منازعات مسلحانه

آیاک داخلی شده می‌تواند متفاوت از روایت حقوقی آن تعریف شود و از منظر این تحلیل گسترده‌تر، این نوع منازعه می‌تواند به‌گونه‌ای تفسیر شود که به خاطر